

Rapport

Klacht

Verzoeker klaagt erover dat ambtenaren van het regionale politiekorps Drenthe hem op 15 december 2006 op ongepaste wijze hebben aangehouden. Met name klaagt verzoeker erover dat hij op zijn werkplek in bijzijn van personeel en klanten is aangehouden en door de hoofdingang is afgevoerd naar de aldaar gereed staande herkenbare politieauto.

Voorts klaagt verzoeker erover dat de beheerder van het regionale politiekorps Drenthe niet is ingegaan op zijn uitdrukkelijke verzoek schadeloos gesteld te worden.

Beoordeling

Algemeen

1. Op vrijdag 15 december 2006 kreeg het regionale politiekorps Drenthe rond 13.30 uur de melding binnen van de ex-echtgenote van verzoeker, dat zij zojuist door hem was mishandeld. De politieambtenaren B. en S. hoorden de vrouw vervolgens gelijk op haar werk, waar zij te kennen gaf aangifte te willen doen van huiselijk geweld tegen verzoeker. Aansluitend gingen B. en S. terug naar het politiebureau om na te gaan of verzoeker bekend was bij de politie. In het registratiesysteem troffen zij een eerdere soortgelijke melding aan van de vrouw. Vervolgens gingen B. en S. geüniformeerd naar de bank waar verzoeker werkzaam was. Zij parkeerden hun als zodanig herkenbare politievoertuig in de nabijheid van de ingang van de bank en liepen de bank binnen. Nadat zij de manager van de bank de reden van hun komst hadden verteld en hij verzoeker had gehaald, spraken zij met verzoeker in een aparte ruimte. B. en S. vertelden verzoeker om ongeveer 14.40 uur waarvan hij werd verdacht, dat hij was aangehouden en dat hij mee moest naar het politiebureau. Verzoeker is vervolgens, nadat hij zijn jas had gepakt, met B. en S. meegelopen naar het politievoertuig en is meegenomen naar het politiebureau alwaar zij rond 14.50 uur arriveerden. Verzoeker werd om 15.20 uur voorgeleid aan de hulpofficier van justitie en rond 19.30 uur gehoord.

2. Verzoeker is ter zake de mishandeling van zijn ex-echtgenote veroordeeld. Verzoeker ontkende overigens dat hij haar had mishandeld.

3. Verzoeker klaagde er op 19 december 2006 bij de politie over dat hij op zijn werk was aangehouden in het bijzijn van klanten en collega's. Verzoeker klaagde er ook over dat hij lang in de ophoudkamer had moeten wachten voordat hij werd gehoord en dat hij in de tussentijd geen voedsel aangeboden had gekregen. Tot slot schreef verzoeker in zijn klachtbrief dat hij rechtsbijstand kreeg op grond van zijn rechtsbijstandverzekering en dat hij door de behandeling van de politie schade had geleden, zonder daarbij de aard en hoogte van de schade te specificeren.

4. Tijdens het informele gesprek over zijn klachten bood de gesprekspartner van verzoeker, een inspecteur, hem namens het regionale politiekorps Drenthe excuses aan voor het feit dat er gebruik was gemaakt van de publieksingang van de bank. Uit het door de inspecteur opgemaakte gespreksverslag blijkt dat verzoeker aan het einde van het gesprek had aangegeven zijn klacht te willen voorleggen aan de klachtencommissie, ondanks dat hij het een prettig gesprek had gevonden. De reden hiervoor was dat hij schade had geleden en niet wilde dat een ander hetzelfde zou overkomen als wat hem was overkomen.

5. De korpsbeheerder volgde het advies van de Klachtencommissie politie Drenthe (ook: de klachtencommissie) en verklaarde de klachtonderdelen over de aanhouding ongegrond. Zowel verzoeker als de beide betrokken ambtenaren B. en S. waren door de klachtencommissie gehoord. De klachtencommissie was van mening dat B. en S. hadden gehandeld volgens de Aanwijzing Huiselijk Geweld (zie Achtergrond, onder 1.) en het daarop gebaseerde Protocol 1ste Hulp bij huiselijk geweld Drenthe 2006 (verder ook: het protocol) (zie Achtergrond, onder 2.). Verder vond de klachtencommissie, gelet op hetgeen B. en S. hadden verklaard, dat zij voldoende rekening hadden gehouden met de belangen van verzoeker door hem niet te boeien terwijl dat wel had gemogen. Daarbij was de klachtencommissie ervan overtuigd dat B. en S. ermee zouden hebben ingestemd om met verzoeker de bank via de personeelsuitgang te verlaten, als verzoeker daarom had gevraagd.

Het klachtonderdeel over zijn behandeling als ingeslotene achtte de klachtencommissie gegrond.

Uit het verslag van de hoorzitting van de klachtencommissie bleek dat verzoeker in verband met de behandeling van een klachtonderdeel over zijn aanhouding, had opgemerkt dat hij schade had opgelopen doordat hij op zijn werk was aangehouden en dat hij de gevolgen daarvan nog steeds merkte, omdat hij een vertrouwensfunctie vervulde bij de bank. Noch verzoeker, noch de klachtencommissie is daarop tijdens de hoorzitting verder ingegaan blijkens het verslag.

6. Verzoeker wendde zich vervolgens op 15 mei 2007 tot de Nationale ombudsman, waarna hij zijn klachten over zijn aanhouding en zijn verzoek om schadevergoeding op 14 juni 2007 in een gesprek met medewerkers van het Bureau Nationale ombudsman heeft toegelicht.

I. Ten aanzien van de wijze van aanhouden

Bevindingen

1. Verzoeker klaagt erover dat ambtenaren van het regionale politiekorps Drenthe hem op 15 december 2006 op ongepaste wijze hebben aangehouden. Met name klaagt verzoeker

erover dat hij op zijn werkplek in het bijzijn van personeel en klanten is aangehouden en door de hoofdingang is afgevoerd naar de aldaar gereed staande herkenbare politieauto.

2.1. In reactie op de klacht berichtte de korpsbeheerder de Nationale ombudsman op 22 oktober 2007 dat verzoeker was meegenomen naar een aparte ruimte vlakbij de hoofdingang, alwaar met hem was gesproken. Verder refereerde de korpsbeheerder aan het verslag van de hoorzitting van de klachtencommissie, waaruit bleek dat verzoeker niet te kennen had gegeven het bankgebouw via een andere dan de hoofdingang te willen verlaten. De korpsbeheerder merkte tevens op dat de aparte ruimte vlakbij de hoofdingang was gelegen, waardoor dat de kortste en daardoor ook minst opvallende route was geweest die verzoeker en de betrokken ambtenaren hadden kunnen afleggen.

2.2. In reactie op de vraag van de Nationale ombudsman wat de overwegingen waren geweest om verzoeker direct volgend op de melding op zijn werk aan te houden, antwoordde de korpsbeheerder dat die handelwijze in overeenstemming is met het strikte beleid dat het regionale politiekorps Drenthe voert ten aanzien van huiselijk geweld. Dat beleid houdt in dat er zoveel mogelijk direct actie wordt ondernomen na een dergelijke melding. Dat beleid was neergelegd in een protocol dat in samenspraak met het Openbaar Ministerie was vastgesteld, aldus de korpsbeheerder. De korpsbeheerder stuurde de Nationale ombudsman een afschrift van het Protocol 1ste Hulp bij huiselijk geweld Drenthe 2006 en verwees daarbij met name naar dat gedeelte van het protocol dat zag op de rol van de politie.

3. De verklaring van betrokken ambtenaar B. tegenover de klachtencommissie en op 2 augustus 2007 tegenover een medewerker van het Bureau Nationale ombudsman kwam op het volgende neer.

B. en S. ontvingen de melding huiselijk geweld waar volgens B. een protocol op van toepassing was. Na de melding gingen B. en S. naar het werk van de aangeefster en spraken daar met haar. De aangeefster was zichtbaar overstuur en had zichtbaar letsel. Nadat de aangeefster haar verhaal had gedaan en had aangegeven dat er eerder sprake was geweest van huiselijk geweld, had B. haar verteld dat zij gelijk tot aanhouding zouden overgaan als zij direct aangifte zou doen op het politiebureau. B. verklaarde dat hij haar daarbij had verteld dat zij ook op een later moment aangifte kon doen, maar dat er dan geen sprake meer zou zijn van een heterdaad situatie, waardoor er dan eerst overleg met de officier van justitie zou moeten plaatsvinden voordat verzoeker kon worden aangehouden. De aangeefster had daarop te kennen gegeven gelijk aangifte te willen doen.

Vervolgens hadden B. en S. eerst met collega's overlegd om vervolgens op het bureau in het bedrijfsprocessensysteem (verder ook: BPS) te kijken, waarin zij lazen dat verzoeker eerder als verdachte van huiselijk geweld dan wel mishandeling was gehoord.

De omstandigheden dat de aangeefster een duidelijk verhaal en zichtbaar letsel had gehad, zij had aangegeven aangifte te gaan doen en dat het niet de eerste keer was dat verzoeker in verband werd gebracht met huiselijk geweld, waren volgens B. voor hem als ervaren politieambtenaar voldoende redenen geweest om een voldoende redelijk vermoeden van schuld aan te nemen en tot aanhouding op heterdaad over te gaan. B. verklaarde dat de standaardprocedure was gevolgd. Hij had het niet nodig gevonden om af te wachten totdat de aangifte schriftelijk was opgenomen voordat hij tot verdere actie over zou gaan, nu de mondelinge verklaring van de aangeefster daarover voor hem voldoende duidelijk was. Een andere wijze van aanhouden, dan wel het horen van verzoeker was niet overwogen, aldus B. Hij voegde daaraan toe dat hij zoveel mogelijk op heterdaad aanhoudt, waarbij niet altijd met een ieders gevoelens rekening kan worden gehouden. Dat brengt de praktijk met zich mee. Het zou vertragend werken als hij elke verdachte eerst zou uitnodigen op het politiebureau volgens B. B. kon zich gedeeltelijk vinden in de door de inspecteur tijdens het klachtgesprek gemaakte excuses, maar hij vond wel dat hij en S. zeer correct hadden gewerkt.

B. verklaarde verder over de aanhouding, dat hij vooraf met S. had afgesproken om dat op een zo correct mogelijke manier te doen, zonder al te veel heisa. B. was van mening dat zij daarin ook waren geslaagd nu zij eenmaal in de bank aangekomen, eerst bij de baliemedewerkster naar een leidinggevende hadden gevraagd. De leidinggevende had verzoeker er vervolgens bij geroepen. Nadat verzoeker was verteld dat hij was aangehouden en waarvoor hij was aangehouden, hebben zij met zijn drieën op een rustige wijze het bankgebouw verlaten volgens B. Voor een buitenstaander zou het volgens B. niet duidelijk zijn geweest dat verzoeker als verdachte met hen mee liep, zeker niet nu zij verzoeker geen handboeien om had gedaan. B. verklaarde voorts dat de politieauto voor de bank had gestaan en dat er in de bank op dat moment niet veel mensen aanwezig waren. Hij ontkende dat er een heleboel mensen buiten hadden staan kijken.

4. Ambtenaar S. verklaarde tegenover de klachtencommissie en op 18 oktober 2007 tegenover een medewerker van het Bureau Nationale ombudsman het volgende.

Nadat B. en S. de melding hadden ontvangen, waren zij direct naar de meldster gegaan, met wie zij ongeveer anderhalf uur hadden gesproken. Zij had zichtbaar letsel en veel schrammen in haar gezicht, waardoor het voor S. duidelijk was dat zij had gevochten. De meldster vertelde dat de confrontatie met verzoeker in hun voormalige gezamenlijke woning was uitgelopen op een handgemeen. S. verklaarde dat de meldster later aangifte van mishandeling had gedaan. B. en S. waren vervolgens naar het politiebureau gereden waar zij in het BPS lazen dat verzoeker daarin vaker voorkwam voor huiselijk geweld.

Na telefonisch overleg rond half drie met de hulpofficier van justitie, van wie S. de naam niet meer wist, hadden B. en S. op basis van het verhaal en het letsel van de meldster en de gegevens uit BPS besloten om verzoeker op heterdaad aan te houden.

S. verklaarde over de beslissing om verzoeker op heterdaad aan te houden dat meestal tot aanhouding wordt overgegaan als er daartoe een bevoegdheid is en als er geen redenen zijn om dat niet te doen. Redenen om dat niet te doen waren volgens S. te vinden in het opsporingsbelang of personeelstekort. S. voegde daar nog aan toe dat direct aanhouden in situaties als de onderhavige als voordeel heeft dat er geen sporen weggemaakt konden worden, bijvoorbeeld sporen dat de meldster in de woning was geweest, indien verzoeker dat zou hebben tegengesproken.

Volgens S. waren maar weinig mensen getuige geweest van verzoekers aanhouding. Behalve degene achter de balie van de bank en iemand achter een bureau, had zij niemand gezien. S. stelde dat er niemand anders bij de balie stond om geholpen te worden. Verder verklaarde zij dat de ruimte in de bank waar zij met verzoeker hadden gesproken, direct naast de ingang lag.

Zij kon zich niet vinden in de door de inspecteur gemaakte excuses.

5. Tegenover de klachtencommissie, tijdens het gesprek met medewerkers van de Nationale ombudsman en in reactie op het standpunt van de korpsbeheerder en de verklaringen van S. en B. liet verzoeker weten dat de impact van de aanhouding voor hem enorm is geweest vanwege de aard van de functie die hij bekleedt bij de bank. Verzoeker had liever gehad dat S. en B. hem hadden gebeld of dat hij via de personeelsuitgang de bank had mogen verlaten. Verzoeker gaf daarbij aan dat hij tijdens zijn aanhouding zo van slag was dat hij er niet aan had gedacht om de personeelsuitgang ter sprake te brengen. Hij vond dat S. en B. op de hoogte hadden kunnen zijn van de personeelsuitgang. Verder stelde verzoeker dat de spreekkamer ongeveer vijftien meter is verwijderd van de publieksuitgang en dat een wandeling naar de personeelsuitgang minder impact zou hebben gehad. Tevens verklaarde verzoeker dat het op het moment van aanhouding een van de drukste momenten van de week was, zowel in als buiten het bankgebouw en dat het politievoertuig schuin tegenover de hoofdingang van de bank op het trottoir stond geparkeerd.

Beoordeling

6. Het evenredigheidsvereiste houdt in dat bestuursorganen voor het bereiken van een doel een middel aanwenden dat voor de betrokkenen niet onnodig bezwarend is en dat in evenredige verhouding staat tot dat doel. Dit beginsel brengt mee dat politie en justitie bij het verrichten van het opsporingsonderzoek in beginsel dienen te kiezen voor een werkwijze die voor een verdachte het minst bezwarend is. De aanwending van strafvorderlijke bevoegdheden, zoals aanhouding op heterdaad, moet in overeenstemming zijn met eisen van gematigdheid en evenredigheid. Daarbij dienen politie en justitie er steeds alert op te zijn dat de inbreuk op de persoonlijke levenssfeer van een burger door de toepassing van strafvorderlijke bevoegdheden zo gering mogelijk is.

7. De korpsbeheerder en de betrokken ambtenaren stellen dat er is gehandeld in overeenstemming met het bepaalde in het Protocol 1ste Hulp bij huiselijk geweld Drenthe 2006 (zie Achtergrond, onder 2.), welk protocol is gebaseerd op de Aanwijzing huiselijk geweld van het College van procureurs-generaal (zie Achtergrond onder 1.).

De aanwijzing vloeit weer voort uit de beleidslijn die met de kabinetsnota 'Privé geweld, publieke zaak' van april 2002 was uitgezet. In de aanwijzing is bepaald dat een voortvarende aanpak van huiselijk geweld van groot belang is. De politie moet de verdachte terstond aanhouden indien er sprake is van een redelijk vermoeden van schuld bij een heterdaadsituatie. Ingeval van een situatie buiten heterdaad moet de verdachte na het verkrijgen van toestemming zo spoedig mogelijk worden aangehouden. Dit uitgangspunt van snel handelen is ook op soortgelijke wijze tot uiting gebracht in het Drentse protocol.

8.1. Voor de beoordeling van de vraag of de politie in redelijkheid kon beslissen tot de gekozen wijze van aanhouding van verzoeker, is allereerst van belang of verzoeker kon worden aangemerkt als verdachte en of er sprake was van een heterdaadsituatie. Met de veroordeling van verzoeker door de rechter zijn beide vragen voor de Nationale ombudsman in bevestigende zin beantwoord. Vervolgens dient de wijze van aanhouden te worden beoordeeld, waarover de rechter geen uitspraak heeft gedaan. Daarvoor is het bepaalde in de aanwijzing en het protocol van belang (zie Achtergrond onder resp. 1. en 2.).

8.2. B. en S. zijn, zoals op grond van de aanwijzing en het protocol van hen werd verlangd, voortvarend te werk gegaan nadat zij de melding hadden ontvangen. Dit heeft ertoe geleid dat zij verzoeker op zijn werk hebben aangehouden terwijl zij gekleed waren in uniform en gebruik maakten van een als zodanig herkenbaar politievoertuig. Alhoewel de Nationale ombudsman beseft dat het optreden van B. en S. ingrijpend is geweest voor verzoeker, ziet de Nationale ombudsman niet in hoe B. en S. anders hadden moeten handelen gelet op het in de aanwijzing en het protocol bepaalde. Zo was het uitnodigen van verzoeker op het bureau bij een heterdaad situatie niet aan de orde. Verder kon van B. en S. niet worden verwacht dat zij bijvoorbeeld de zaak zouden hebben overgedragen aan niet-geüniformeerde collega's op het moment dat zij hadden vastgesteld dat verzoeker op heterdaad kon worden aangehouden. Dat zou namelijk onnodig tijdsverlies kunnen hebben opgeleverd. In zoverre is de Nationale ombudsman van oordeel dat B. en S. hebben gehandeld zoals van hen verwacht mocht worden bij een heterdaadsituatie.

8.3. Daar komt nog bij dat de Nationale ombudsman het logisch acht dat B. en S. ter aanhouding gebruik hebben gemaakt van de publieksingang van de bank. Dat zij bij het verlaten van de bank van dezelfde in-/uitgang gebruik hebben gemaakt, bevreedt de Nationale ombudsman niet. Dit was alleen anders geweest als verzoeker B. en S. had gewezen op de personeelsuitgang of hun had verzocht gebruik te maken van de personeelsuitgang, hetgeen hij niet heeft gedaan.

8.4. Dat B. en S. er van tevoren bewust voor hebben gekozen de aanhouding "low profile" te houden, vindt de Nationale ombudsman een goede zaak. Daar zijn zij wat de Nationale ombudsman betreft uiteindelijk ook in geslaagd door eerst te vragen naar de leidinggevende van verzoeker en verzoeker vervolgens in een aparte, afgesloten ruimte te spreken. Nu het niet nodig was geweest verzoeker te boeien omdat hij meewerkte, zijn zij rustig met verzoeker naar buiten gelopen. Door deze wijze van werken was het voor derden niet zichtbaar dat verzoeker als verdachte van een strafbaar feit werd meegenomen.

8.5. Gelet op het voorgaande is de Nationale ombudsman van mening dat de politie niet in strijd met het evenredigheidsvereiste heeft gehandeld door verzoeker aan te houden op de plaats en wijze zoals zij dat heeft gedaan.

De onderzochte gedraging is behoorlijk.

II. Ten aanzien van het verzoek om schadeloosstelling

Bevindingen

1. Verzoeker klaagt erover dat de beheerder van het regionale politiekorps Drenthe niet is ingegaan op zijn uitdrukkelijke verzoek schadeloos gesteld te worden. Verzoeker stelt dat zijn imago is beschadigd.

2. In reactie op de klacht stelde de korpsbeheerder dat er geen sprake was geweest van een uitdrukkelijk verzoek om schadeloosstelling. In zijn klachtbrief van 19 december 2006 had verzoeker alleen geschreven dat hij zijn rechtsbijstandverzekeraar had ingeschakeld en dat hij schade had geleden. De korpsbeheerder stelde dat voornoemde opmerking van verzoeker terecht slechts als een mededeling was opgevat omdat het verzoek om schadevergoeding niet was onderbouwd en niet was aangegeven welke vorm van schade verzoeker geleden zou hebben. Verder had de politie sindsdien ook geen aansprakelijkstelling ontvangen van de rechtsbijstandverzekeraar van verzoeker, terwijl dat wel in de rede zou hebben gelegen volgens de korpsbeheerder. Het voorgaande vormde voor de korpsbeheerder reden de klacht ongegrond te verklaren.

3. Verzoeker liet in reactie op het standpunt van de korpsbeheerder weten dat hij vond dat hij wel had aangegeven imagoschade te hebben geleden door het optreden van de politie. Hij verwees hierbij naar zijn klacht van 19 december 2006, het gesprek met de inspecteur en de hoorzitting bij de klachtencommissie.

Beoordeling

4. Het beginsel van fair play houdt voor bestuursorganen in dat zij burgers de mogelijkheid geven hun procedurele kansen te benutten. Dit vereiste brengt met zich mee dat een

bestuursorgaan in beginsel dient te reageren op een verzoek van een burger om schadeloos gesteld te worden, zodat de burger de gelegenheid krijgt die reactie desgewenst te betwisten.

5. Verzoeker is van mening dat het voor de politie voldoende duidelijk moest zijn geweest dat hij schadeloos gesteld wilde worden voor de imagoschade die hij had geleden ten gevolge van zijn aanhouding. Anders dan verzoeker is de Nationale ombudsman met de korpsbeheerder van mening dat niet is gebleken dat verzoeker een (voldoende) expliciet verzoek om schadeloos gesteld te worden heeft ingediend bij de politie. Uit de klachtbrief, het gespreksverslag en het verslag van de hoorzitting is namelijk weliswaar gebleken dat verzoeker de door hem geleden schade aan de orde heeft gesteld, maar ook dat hij dat op een dusdanige wijze had gedaan, dat het daaruit voor de korpsbeheerder niet duidelijk had hoeven te zijn dat verzoeker daarmee concreet had bedoeld een verzoek om schadeloos gesteld te worden in te dienen.

De korpsbeheerder heeft derhalve niet in strijd met het beginsel van fair play gehandeld door niet in te gaan op verzoekers verzoek om schadeloosstelling, nu verzoekers verzoek daartoe onvoldoende onderbouwd, duidelijk en expliciet was.

De onderzochte gedraging is behoorlijk.

Conclusie

De klacht over de onderzochte gedraging van het regionale politiekorps Drenthe is niet gegrond.

Onderzoek

Op 16 mei 2007 ontving de Nationale ombudsman een verzoekschrift van de heer X te Y, met een klacht over een gedraging van het regionale politiekorps Drenthe. Naar deze gedraging, die wordt aangemerkt als een gedraging van de beheerder van het regionale politiekorps Drenthe (de burgemeester van Assen), werd een onderzoek ingesteld.

In het kader van het onderzoek werd de korpsbeheerder verzocht op de klacht te reageren en een afschrift toe te sturen van de stukken die op de klacht betrekking hebben. Tijdens het onderzoek kregen de betrokkenen de gelegenheid op de door ieder van hen verstrekte inlichtingen te reageren.

Aan de betrokken politieambtenaren werden telefonisch een aantal specifieke vragen gesteld. Verzoeker heeft gebruik gemaakt van de gelegenheid op de uitwerking van de telefonische verklaringen van de betrokken ambtenaren te reageren.

Het resultaat van het onderzoek werd als verslag van bevindingen gestuurd aan betrokkenen.

De reactie van B. gaf aanleiding het verslag op een enkel punt te wijzen.

Verzoeker, de korpsbeheerder en betrokken ambtenaar S. gaven binnen de gestelde termijn geen reactie.

Informatieoverzicht

De bevindingen van het onderzoek zijn gebaseerd op de volgende informatie:

Verzoekschrift van 15 mei 2007.

Intern politieklanddossier, waarin onder meer de klachtbrief van verzoeker van 19 december 2006, het gespreksverslag, het advies van de klachtencommissie en de klachtafhandelingsbrief van de korpsbeheerder.

Telefonische verklaring van 2 augustus 2007 van B.

Telefonische verklaring van 18 oktober 2007 van S.

Reactie van de korpsbeheerder van 22 oktober 2007.

Reactie van verzoeker van 10 december 2007.

Bevindingen

Zie onder Beoordeling.

Achtergrond

1. Aanwijzing huiselijk geweld van het College van procureurs-generaal, geldig van 01-04-2003 tot en met 31-03-2008

"...Opsporing:

1. Aanhouding

De politie houdt de verdachte terstond aan indien sprake is van een redelijk vermoeden van schuld bij een heterdaadsituatie. De politie bekijkt de (omgeving van) het huis als een 'plaats delict' en noteert de situatie. Er wordt - met toestemming van het slachtoffer - zoveel mogelijk geprobeerd lichamelijk letsel en vernielingen fotografisch vast te leggen. De gegevens worden in een als 'huiselijk geweld' geormerkt dossier gevoegd.

Ingeval van constatering buiten heterdaad wordt de verdachte, indien sprake is van een feit waarvoor voorlopige hechtenis is toegestaan en toestemming is gekregen van de officier van justitie, zo spoedig mogelijk aangehouden. Wanneer voor het (de) geconstateerde feit(en) geen voorlopige hechtenis is toegestaan, wordt de verdachte ontboden op het politiebureau..."

2. Protocol 1ste Hulp bij huiselijk geweld Drenthe 2006

"...Opsporing

Aanhouding bij heterdaad

De politie houdt de verdachte terstond aan bij een heterdaad situatie

De politie bekijkt (de omgeving van) het huis als een 'plaats delict' en noteert de situatie

Er wordt - met toestemming van het slachtoffer - zoveel mogelijk geprobeerd lichamelijk letsel en vernielingen fotografisch vast te leggen. Daarbij tracht de politie te bewerkstellingen dat foto's van lichamelijk letsel zoveel mogelijk begeleid worden door een medische verklaring van een arts

De gegevens worden in een als 'huiselijk geweld' geormerkt werkdossier gevoegd (stempel Huiselijk Geweld)

Aanhouding buiten heterdaad

Zo spoedig mogelijk aanhouden indien:

- sprake is van een feit waarvoor voorlopige hechtenis is toegestaan
- toestemming is gekregen van de officier van justitie

Als er geen aanhouding buiten heterdaad plaats kan vinden dan worden de verdachte en het slachtoffer ontboden op het politiebureau, doordrongen van de strafbaarheid en gemotiveerd voor het traject 1e hulp bij huiselijk geweld. Indien verdachte en slachtoffer bereid zijn mee te werken, zullen ter plekke de instemmingsformulieren worden getekend

Na ondertekening van de instemmingsformulieren worden mutaties of PV's van aangifte en verhoor en de instemmingsformulieren onverwijld gefaxt naar het Meldpunt huiselijk geweld..."